

לפרשת שמיני (1)

א. הרג ושחיטה, דם ואש - ישראל מקריבים קורבנות לפני אלהים. תפקידם של הכהנים להרוג, עבודתם היא בדם ובבשר החרוך. כדי שלא יחתמו ליבם מול הסבל, כדי שלא ייעשו אדישים אל הכאב, מזכיר להם אלהים את הצער הגדול שבמוות.

ב. וישא אהרן את ידו אל-העם, ויברכם; ויגיד, מעשית החטאת והעלה--והשלמים. ויבא משה ואהרן, אל-אהל מועד, ויציאו, ויברכו את-העם; ויגרא כבוד-ה', אל-כל-העם. ותצא אש, מלפני ה', ותאכל על-המזבח, את-העלה ואת-החלבים; ויגרא כל-העם וירגו, ויפלו על-פניהם. ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא איש מחתמו, ויתנו בהן אש, וישימו עליה, קטרת; ויקריבו לפני ה', אש זרה--אשר לא צוה, אתם. ותצא אש מלפני ה', ותאכל אותם; וימתו, לפני ה'. ויאמר משה אל-אהרן, הוא אשר-דבר ה' לאמר בקרבי אקדש, ועל-פני כל-העם, אפקד; וידם, אהרן. [ויקרא ט, 21 - י, 3]

ג. אל מול עומק הכאב, אל מול השרירותיות שבמוות, נדמה כי אי אפשר אלא לשתוק. אבל במקום בו בני האדם שותקים עת אחרים מובלים כשה לעולה, במקום בו בני האדם אינם מתריסים כלפי שמים, אלהים מפחד.

ד. איתמר יעוז קסט

עלה
עשן
מתוך הגן -
הביט אלה
מארום,
ופחד התהלך
לרוח
יום.